

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 5 września 2019 r. *

Odesłanie prejudycjalne – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 97 ust. 5 – Jurysdykcja – Powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego – Jurysdykcja sądów państwa członkowskiego, „w którym miało miejsce naruszenie” – Reklamy i oferty sprzedaży zamieszczone na stronie internetowej i w portalach społecznościowych

W sprawie C-172/18

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [sąd apelacyjny (Anglia i Walia) (wydział cywilny), Zjednoczone Królestwo] postanowieniem z dnia 12 lutego 2018 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 5 marca 2018 r., w postępowaniu:

AMS Neve Ltd,

Barnett Waddingham Trustees,

Mark Crabtree

przeciwko

Heritage Audio SL,

Pedrowi Rodríguezowi Arribasowi,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: E. Regan, prezes izby, C. Lycourgos, E. Juhász, M. Ilešič (sprawozdawca) i I. Jarukaitis, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: L. Carrasco Marco, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 stycznia 2019 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu AMS Neve Ltd, Barnett Waddingham Trustees i M. Crabtree przez M. McGuirk i E. Cronana, solicitors, oraz przez J. Mossa, barrister,

* Język postępowania: angielski.

- w imieniu Heritage Audio SL i P. Rodrígueza Arribasa przez A. Stone’a i R. Croziera, solicitors, oraz przez J. Reid, barrister,
- w imieniu rządu niemieckiego początkowo przez T. Henzego, M. Hellmanna i J. Techerta, następnie przez M. Hellmanna i J. Techerta, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez J. Samnaddę, É. Gippiniego Fourniera i M. Wilderspina, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 28 marca 2019 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 97 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2016, L 71, s. 322; Dz.U. 2016, L 79, s. 44; Dz.U. 2016, L 261, s. 10; Dz.U. 2016, L 267, s. 1; Dz.U. 2017, L 37, s. 28).
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu pomiędzy AMS Neve Ltd, Barnett Waddingham Trustees (zwanym dalej „BW Trustees”) i Markiem Crabtree a Heritage Audio SL i Pedrem Rodríguezem Arribasem w przedmiocie powództwa o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego wniesionego w związku z podnoszonym naruszeniem praw przyznanych w szczególności przez unijny znak towarowy.

Ramy prawne

- 3 Rozporządzenie (WE) nr 207/2009, które zastąpiło i uchyliło rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), zostało zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r. (Dz.U. 2015, L 341, s. 21; sprostowania: Dz.U. 2016, L 71, s. 322; Dz.U. 2016, L 79, s. 44; Dz.U. 2016, L 261, s. 10; Dz.U. 2016, L 267, s. 1; Dz.U. 2017, L 37, s. 28), które weszło w życie w dniu 23 marca 2016 r. Wspomniane rozporządzenie zostało następnie uchylone i zastąpione, z dniem 1 października 2017 r., rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1). Jednakże ze względu na datę wniesienia powództwa o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego rozpatrywanego w postępowaniu głównym niniejsze odesłanie prejudycjalne zostanie rozpatrzone w świetle rozporządzenia nr 207/2009 w pierwotnym brzmieniu.
- 4 Zgodnie z motywem 17 rozporządzenia nr 207/2009:

„Należy unikać sprzecznych orzeczeń wydanych w oparciu o powództwa dotyczące tych samych czynów i stron, które są wnoszone w oparciu o [unijny] znak towarowy i odpowiadające mu krajowe znaki towarowe. [...]”.

5 Artykuł 9 tego rozporządzenia stanowił w ust. 1 i 2:

„1. [Unijny] znak towarowy przyznaje właścicielowi wyłączne prawa do tego znaku. Właściciel znaku jest uprawniony do zakazania wszelkim stronom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym:

- a) oznaczenia identycznego [z unijnym] znakiem towarowym dla towarów lub usług identycznych z tymi, dla których [unijny] znak towarowy jest zarejestrowany;
- b) oznaczenia, w przypadku którego z powodu jego identyczności lub podobieństwa do [unijnego] znaku towarowego oraz identyczności lub podobieństwa towarów lub usług, których dotyczy [unijny] znak towarowy i to oznaczenie, istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej [odbiorców]; prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje również prawdopodobieństwo skojarzenia oznaczenia ze znakiem towarowym;

[...]

2. Na podstawie warunków określonych ust. 1 mogą być zakazane w szczególności następujące działania:

[...]

- b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu [...] pod takim oznaczeniem [...];

[...]

- d) używanie oznaczenia w [...] reklamie”.

6 Artykuł 94 rozporządzenia nr 207/2009 głosił:

„1. Jeżeli niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, postanowienia rozporządzenia [Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2007, L 174, s. 28; Dz.U. 2009, L 311, s. 35)] stosują się do postępowań odnoszących się do [unijnych] znaków towarowych oraz zgłoszeń [unijnych] znaków towarowych, jak również do postępowań odnoszących się do jednoczesnych i kolejnych powództw na podstawie [unijnych] znaków towarowych i krajowych znaków towarowych.

2. W przypadku postępowań w odniesieniu do powództw i roszczeń określonych w art. 96:

- a) art. 2, 4, art. 5 pkt 1, 3, 4 i 5 oraz art. 31 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 nie stosuje się;

[...]”.

7 Zgodnie z brzmieniem art. 95 ust. 1 tego rozporządzenia:

„Państwa członkowskie wyznaczają na swoich terytoriach możliwie jak najmniejszą liczbę krajowych sądów i trybunałów działających jako sądy pierwszej i drugiej instancji, zwanych dalej »sądami [właściwymi] w sprawach [unijnych] znaków towarowych«, które pełnią funkcje powierzone im na mocy niniejszego rozporządzenia”.

8 Artykuł 96 tego rozporządzenia stanowił:

„Sądy [właściwe] w sprawach [unijnych] znaków towarowych mają wyłączną właściwość:

- a) w przypadku wszystkich powództw, których przedmiotem jest naruszenie, oraz – jeżeli zezwala na to ustawodawstwo krajowe – w przypadku powództw dotyczących zagrożenia [groźby] naruszenia, odnoszących się do [unijnego] znaku towarowego;

[...]”.

9 Artykuł 97 tego rozporządzenia głosił:

„1. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, jak również wszelkich przepisów rozporządzenia (WE) nr 44/2001 mających zastosowanie na mocy art. 94, postępowania w odniesieniu do powództw i roszczeń określonych w art. 96 toczą się przed sądami tego państwa członkowskiego, w którym pozwany ma miejsce zamieszkania/siedzibę, lub jeżeli nie ma on miejsca zamieszkania/siedziby w żadnym z państw członkowskich, w tym, w którym ma przedsiębiorstwo.

[...]

5. Postępowania w odniesieniu do powództw i roszczeń określonych w art. 96, z wyjątkiem powództw o stwierdzenie braku naruszenia [unijnego] znaku towarowego, mogą również toczyć się przed sądami państwa członkowskiego, w którym miało miejsce naruszenie lub wystąpiła groźba naruszenia [...]”.

10 W myśl art. 98 rozporządzenia nr 207/2009:

„1. Sąd [właściwy] w sprawach [unijnych] znaków towarowych, którego właściwość wynika z art. 97 ust. 1–4, ma właściwość w sprawach, których przedmiotem są:

- a) czynności naruszenia lub groźba naruszenia na terytorium któregośkolwiek z państw członkowskich;

[...]

2. Sąd [właściwy] w sprawach [unijnych] znaków towarowych, którego właściwość wynika z art. 97 ust. 5, ma właściwość wyłącznie w sprawach, których przedmiotem są czynności dokonane lub groźba ich dokonania na terytorium państwa członkowskiego, w którym ten sąd ma swoją siedzibę”.

11 Artykuł 109 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 stanowił:

„W przypadku gdy powództwa o [stwierdzenie] naruszenia wnoszone są na tej samej podstawie i między tymi samymi stronami przed sądami różnych państw członkowskich, jedno na podstawie [unijnego] znaku towarowego, drugie na podstawie krajowego znaku towarowego:

- a) sąd inny niż sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo, uznaje z urzędu swoją niewłaściwość na rzecz tego sądu, w przypadku gdy dane znaki towarowe są identyczne i ważne dla identycznych towarów lub usług. Sąd, który powinien uznać swoją niewłaściwość, może zawiesić postępowanie, jeśli właściwość innego sądu jest kwestionowana;
- b) sąd inny niż sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo, może zawiesić postępowanie, w przypadku gdy dane znaki towarowe są identyczne i ważne dla podobnych towarów lub usług oraz w przypadku gdy dane znaki towarowe są podobne i ważne dla identycznych lub podobnych towarów lub usług”.

- 12 Brzmienie art. 9, 94–98 i 109 rozporządzenia nr 207/2009 zostało w istocie powtórzone w art. 9, 122–126 i 136 rozporządzenia 2017/1001. Artykuł 125 ust. 5 rozporządzenia nr 2017/1001 odpowiada art. 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 i art. 93 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94.
- 13 Rozporządzenie nr 44/2001, do którego odsyłają art. 94 i 97 rozporządzenia nr 207/2009, zostało zastąpione przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1). Zgodnie z art. 66 ust. 1 tego ostatniego rozporządzenia jego przepisy „mają zastosowanie wyłącznie do postępowań sądowych wszczętych, do formalnie sporządzonych lub zarejestrowanych dokumentów urzędowych oraz do ugód sądowych zatwierdzonych lub zawartych w dniu 10 stycznia 2015 r. lub po tej dacie”.

Spór w postępowaniu głównym i pytanie prejudycjalne

- 14 AMS Neve Ltd jest spółką z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie, która produkuje i sprzedaje sprzęt audiofoniczny. BW Trustees, również mający siedzibę w Zjednoczonym Królestwie, jest powiernikiem systemu emerytalnego kierownictwa AMS Neve. Mark Crabtree jest dyrektorem AMS Neve.
- 15 Heritage Audio jest spółką z siedzibą w Hiszpanii, która prowadzi handel sprzętem audiofonicznym. Pedro Rodríguez Arribas, zamieszkały w Hiszpanii, jest jedynym członkiem zarządu Heritage Audio.
- 16 W dniu 15 października 2015 r. AMS Neve, BW Trustees i M. Crabtree wnieśli przeciwko Heritage Audio i P. Rodríguezowi Arribasowi powództwo do Intellectual Property and Enterprise Court (sądu ds. własności intelektualnej i przedsiębiorstw, Zjednoczone Królestwo) o stwierdzenie naruszenia prawa do unijnego znaku towarowego, należącego do BW Trustees i M. Crabtree, na którego używanie AMS Neve posiada wyłączną licencję.
- 17 Ich powództwo dotyczy ponadto zarzucanego naruszenia dwóch znaków towarowych zarejestrowanych w Zjednoczonym Królestwie, również należących do BW Trustees i M. Crabtree.
- 18 Przedmiotowy unijny znak towarowy, który tworzy liczba 1073, został zarejestrowany dla towarów należących do klasy 9 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami. Rzeczone towary odpowiadają w szczególności następującemu opisowi: „sprzęt rejestrujący, miksujący i do studyjnego przetwarzania dźwięku”.
- 19 Pozwanym w postępowaniu głównym zarzuca się, że oferowali oni do sprzedaży konsumentom w Zjednoczonym Królestwie podróbki produktów AMS Neve noszące oznaczenie lub odnoszące się do oznaczenia, które jest identyczne ze wspomnianym unijnym znakiem towarowym i wspomnianymi krajowymi znakami towarowymi lub do nich podobne, oraz że reklamowali oni te towary.
- 20 Na poparcie powództwa powodowie w postępowaniu głównym przedstawili dokumenty, w tym między innymi treść strony internetowej Heritage Audio i zawartość kont tej spółki na Facebooku i Twitterze, fakturę wystawioną przez Heritage Audio na rzecz osoby fizycznej zamieszkałej w Zjednoczonym Królestwie, a także korespondencję pomiędzy Heritage Audio a osobą prawną mającą siedzibę w Zjednoczonym Królestwie, dotyczącą ewentualnych dostaw sprzętu audiofonicznego.
- 21 Powodowie w postępowaniu głównym przedstawili w szczególności wydruki zrzutów ekranu pochodzących z tej strony internetowej przedstawiających ofertę sprzedaży sprzętu audiofonicznego opatrzonego oznaczeniem identycznym z tym unijnym znakiem towarowym lub do niego podobnym. Jak podkreślili, wspomniane oferty zostały sformułowane w języku angielskim, a w zakładce tej strony,

zatytułowanej „Where to buy” („Gdzie kupić”) zostali wymienieni dystrybutorzy w różnych krajach, w tym w Zjednoczonym Królestwie. Ponadto zgodnie z warunkami sprzedaży zamieszczonymi na tej stronie Heritage Audio przyjmuje zamówienia z dowolnego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

- 22 Pozwani w postępowaniu głównym podnieśli zarzut braku jurysdykcji sądu, do którego wniesiono powództwo.
- 23 Nie wykluczając, że towary Heritage Audio mogą zostać nabyte w Zjednoczonym Królestwie za pośrednictwem innych spółek, twierdzą oni, że sami nigdy nie reklamowali ani też nie sprzedawali towarów w Zjednoczonym Królestwie. Jak twierdzą, nigdy nie ustanowili dystrybutora w Zjednoczonym Królestwie. Twierdzą wreszcie, że w okresie, którego dotyczy postępowanie w sprawie naruszenia, treści wyświetlone na stronie internetowej Heritage Audio i w portalach społecznościowych, na które powołują się powodowie w postępowaniu głównym, były nieaktualne i w związku z tym nie powinny być brane pod uwagę.
- 24 W wyroku z dnia 18 października 2016 r. Intellectual Property and Enterprise Court (sąd ds. własności intelektualnej i przedsiębiorstw) stwierdził, że nie ma jurysdykcji do rozpoznania tego powództwa o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego w zakresie, w jakim dotyczy ono rozpatrywanego unijnego znaku towarowego.
- 25 Zdaniem tego sądu powodowie w postępowaniu głównym przedstawili poszlaki wskazujące na to, że [oferta zamieszczona na] stronie internetowej Heritage Audio była skierowana w szczególności [do odbiorców] w Zjednoczonym Królestwie. W jego ocenie okoliczności faktyczne zawisłego przed nim sporu pozwalają stwierdzić, że P. Rodríguez Arribas odpowiada solidarnie za działania Heritage Audio i że sądy Zjednoczonego Królestwa są właściwe do rozpoznania tego sporu w zakresie, w jakim dotyczy on ochrony krajowych praw własności intelektualnej.
- 26 Intellectual Property and Enterprise Court (sąd ds. własności intelektualnej i przedsiębiorstw) uważa natomiast, że spór ten w zakresie, w jakim dotyczy naruszenia unijnego znaku towarowego, podlega – zgodnie z art. 97 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 – jurysdykcji sądów państwa członkowskiego, na którego terytorium pozwany ma miejsce zamieszkania/siedzibę, w tym przypadku Królestwa Hiszpanii. Sąd ten uściśla, że jurysdykcja sądów hiszpańskich wynika również z art. 97 ust. 5, stanowiącego, że powództwa, których przedmiotem jest naruszenie, mogą również toczyć się przed sądami państwa członkowskiego, w którym miało miejsce naruszenie.
- 27 W tym względzie Intellectual Property and Enterprise Court (sąd ds. własności intelektualnej i przedsiębiorstw) stoi na stanowisku, że sądem mającym jurysdykcję do rozpoznania powództwa wniesionego przez właściciela znaku towarowego przeciwko osobie trzeciej, która używała oznaczenia identycznego z tym znakiem towarowym lub do niego podobnego w reklamach i ofertach sprzedaży zamieszczonych na stronie internetowej lub w portalach społecznościowych, jest sąd właściwy ze względu na miejsce, w którym osoba trzecia podjęła decyzję o reklamowaniu lub oferowaniu do sprzedaży tych towarów na tej stronie lub w tych portalach i podjęła działania w celu realizacji tej decyzji.
- 28 Pozwani w postępowaniu głównym wnieśli apelację od tego wyroku do Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [sądu apelacyjnego (Anglia i Walia) (wydział cywilny), Zjednoczone Królestwo).
- 29 Sąd odsyłający uważa, że sąd pierwszej instancji, który powołał się w swoim wyroku na niektóre wyroki Trybunału, takie jak wyroki: z dnia 19 kwietnia 2012 r., Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220), i z dnia 5 czerwca 2014 r., Coty Germany (C-360/12, EU:C:2014:1318), dokonał błędnej wykładni tych wyroków i ogólnie orzecznictwa Trybunału.

- 30 Sąd odsyłający jest zdania, że taka wykładnia prowadzi w istocie do uznania, że „państwem członkowskim, w którym miało miejsce naruszenie” w rozumieniu art. 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, jest państwo członkowskie, na którego terytorium pozwany stworzył swoją stronę internetową i utworzył konta na portalach społecznościowych. Tymczasem z brzmienia, celu i kontekstu tego przepisu wynika, że terytorium państwa członkowskiego, o którym mowa w tym przepisie, jest terytorium, na którym zamieszkują konsumenci lub mają siedzibę profesjonaliści będący adresatami danych reklam i ofert sprzedaży.
- 31 Sąd odsyłający dodaje, że Bundesgerichtshof (federalny trybunał sprawiedliwości, Niemcy) w wyroku z dnia 9 listopada 2017 r., zwanym „Parfummarken” (I ZR 164/16), orzekł, że wykładnia sformułowania „prawo państwa, w którym naruszenie to miało miejsce”, zawartego w art. 8 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”) (Dz.U. 2007, L 199, s. 40), dokonana w wyroku z dnia 27 września 2017 r., Nintendo (C-24/16 i C-25/16, EU:C:2017:724), pozostaje aktualna na gruncie art. 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009. Sąd odsyłający ma jednak wątpliwości co do prawidłowości poglądu wspomnianego sądu niemieckiego.
- 32 W tych okolicznościach Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [sąd apelacyjny (Anglia i Walia) (wydział cywilny)] postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym, uściślając w swoim postanowieniu, że pytanie to dotyczy wykładni art. 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009:

„W sytuacji gdy przedsiębiorstwo prowadzi działalność i ma siedzibę w państwie członkowskim A oraz podjęło działania na tym terytorium w celu reklamowania i oferowania do sprzedaży towarów oznaczonych oznaczeniem identycznym z unijnym znakiem towarowym na stronie internetowej skierowanej do profesjonalistów i konsumentów w państwie członkowskim B:

- 1) Czy sąd właściwy w sprawach unijnych znaków towarowych w państwie członkowskim B posiada jurysdykcję do rozpoznania powództwa w sprawie naruszenia prawa do unijnego znaku towarowego z powodu tego reklamowania i oferowania do sprzedaży towarów na tym terytorium?
- 2) Jeśli nie, jakie inne kryteria powinien uwzględnić ten sąd właściwy w sprawach unijnych znaków towarowych, ustalając, czy posiada jurysdykcję do rozpoznania tego powództwa?
- 3) W zakresie, w jakim odpowiedź na pytanie zawarte w pkt 2) wymaga od sądu właściwego w sprawach unijnych znaków towarowych ustalenia, czy przedsiębiorstwo podjęło aktywne działania w państwie członkowskim B, jakie kryteria należy uwzględnić przy ustalaniu, czy to przedsiębiorstwo podjęło takie aktywne działania?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 33 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że właściciel unijnego znaku towarowego, który uważa się za poszkodowanego wskutek używania przez osobę trzecią oznaczenia identycznego z tym znakiem towarowym w reklamach i ofertach sprzedaży zamieszczonych w Internecie, w odniesieniu do towarów identycznych z tymi, dla których wspomniany znak towarowy został zarejestrowany, lub do nich podobnych, może wnieść powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego przeciwko tej osobie trzeciej do sądu właściwego w sprawach unijnych znaków towarowych państwa członkowskiego, na którego terytorium znajdują się konsumenci i profesjonaliści będący adresatami tych reklam lub ofert sprzedaży, bez względu na fakt, że wspomniana osoba trzecia podjęła decyzje i działania prowadzące do wyświetlenia tych reklam i ofert sprzedaży w innym państwie członkowskim.

- 34 Należy najpierw przypomnieć, że – niezależnie od zasady stosowania rozporządzenia nr 44/2001 (a od dnia 10 stycznia 2015 r. rozporządzenia nr 1215/2012) do powództw dotyczących unijnych znaków towarowych – art. 94 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 wyłącza stosowanie niektórych przepisów rozporządzenia nr 44/2001, takich jak jego art. 2, 4 i art. 5 ust. 3, między innymi w odniesieniu do powództw o stwierdzenie naruszenia prawa do takiego znaku towarowego. Ze względu na to wyłączenie przewidziana w art. 95 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 jurysdykcja sądów właściwych w sprawach unijnych znaków towarowych w zakresie rozpoznawania powództw o naruszenie znaku towarowego wynika z przepisów wprost przewidzianych w tymże rozporządzeniu, które mają charakter *lex specialis* w stosunku do przepisów zawartych w rozporządzeniu nr 44/2001 (wyroki: z dnia 5 czerwca 2014 r., *Coty Germany*, C-360/12, EU:C:2014:1318, pkt 26, 27; a także z dnia 18 maja 2017 r., *Hummel Holding*, C-617/15, EU:C:2017:390, pkt 26).
- 35 Natomiast w odniesieniu do krajowych znaków towarowych dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja skodyfikowana) (Dz.U. 2008, L 299, s. 25) nie ustanowiła szczególnych przepisów jurysdykcyjnych. To samo dotyczy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja przekształcona) (Dz.U. 2015, L 336, s. 1), która uchyliła i zastąpiła ze skutkiem od dnia 15 stycznia 2019 r. dyrektywę 2008/95.
- 36 W konsekwencji powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego takie jak powództwo wniesione przez powódów w postępowaniu głównym w dniu 15 października 2015 r. podlega w zakresie, w jakim dotyczy ono krajowych znaków towarowych, przepisom jurysdykcyjnym zawartym w rozporządzeniu nr 1215/2012, a w zakresie, w jakim dotyczy ono unijnego znaku towarowego, przepisom jurysdykcyjnym zawartym w rozporządzeniu nr 207/2009.
- 37 Na gruncie art. 97 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, w przypadku gdy pozwany ma swoje miejsce zamieszkania/siedzibę w państwie członkowskim, powód wnosi powództwo do sądu tego państwa.
- 38 Jednakże w myśl ust. 5 tego artykułu powód może wnieść powództwo „również” do sądu państwa członkowskiego, „w którym miało miejsce naruszenie lub wystąpiła groźba naruszenia”.
- 39 W art. 98 ust. 1 tego rozporządzenia uściślono, że gdy do sądu właściwego w sprawach unijnych znaków towarowych zwrócono się na podstawie art. 97 ust. 1 tego rozporządzenia, posiada on jurysdykcję w sprawach, których przedmiotem są czynności naruszenia lub groźba jego popełnienia na terytorium któregośkolwiek z państw członkowskich, a w ust. 2 – że jeżeli do sądu zwrócono się na podstawie art. 97 ust. 5 tego rozporządzenia, może on orzekać wyłącznie w sprawach, których przedmiotem są czynności dokonane lub groźba ich dokonania na terytorium państwa członkowskiego, w którym ten sąd ma siedzibę.
- 40 Z powyższego rozróżnienia wynika, że powód, w zależności od tego, czy decyduje się na wniesienie powództwa o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego do sądu właściwego w sprawach unijnych znaków towarowych miejsca zamieszkania/siedziby pozwanego, czy też do sądu miejsca, w którym miało miejsce naruszenie lub wystąpiła groźba naruszenia, determinuje zakres terytorialny jurysdykcji sądu, do którego wniesiono powództwo. Jeżeli bowiem powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego jest oparte na art. 97 ust. 1, potencjalnie dotyczy ono naruszeń popełnionych na całym terytorium Unii, natomiast jeśli jest ono oparte na ust. 5 tego artykułu, jest ono ograniczone do czynności naruszenia dokonanych lub groźby ich dokonania na terytorium jednego państwa członkowskiego, czyli państwa członkowskiego sądu, do którego wniesiono powództwo.

- 41 Przyznanego powodowi uprawnienia do wyboru jednej albo drugiej podstawy jurysdykcji, które wynika z użycia słowa „również” w art. 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, nie można rozumieć w ten sposób, że powód może w stosunku do tych samych naruszeń łączyć powództwa oparte na ust. 1 i 5 tego artykułu, lecz wyraża ono jedynie – jak wskazał rzecznik generalny w pkt 31 opinii – alternatywny charakter jurysdykcji określonej w tymże ust. 5 w stosunku do jurysdykcji określonych w innych ustępach tego artykułu.
- 42 Poprzez ustanowienie takiej alternatywnej jurysdykcji i poprzez ograniczenie w art. 98 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 zakresu terytorialnego tej jurysdykcji, prawodawca Unii daje właścicielowi unijnego znaku towarowego możliwość wytaczania, w razie potrzeby, powództw ukierunkowanych na naruszenia popełnione na terytorium tylko jednego państwa członkowskiego. Jak stwierdził już Trybunał, jeżeli kilka powództw o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego między tymi samymi stronami dotyczy używania tego samego oznaczenia, ale nie dotyczy tego samego terytorium, to powództwa te nie mają tego samego przedmiotu, wobec czego nie są objęte zasadami litispendencji (zob. podobnie wyrok z dnia 19 października 2017 r., Merck, C-231/16, EU:C:2017:771, pkt 42). Nie ma zatem możliwości, aby sądy różnych państw członkowskich, do których zwrócono się w takich okolicznościach, mogły wydawać „spreczne orzeczenia” w rozumieniu motywu 17 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ powództwa wniesione przez powoda dotyczą różnych terytoriów.
- 43 To w świetle tych wyjaśnień należy odpowiedzieć na pytania sądu odsyłającego dotyczące znaczenia sformułowania „państwo członkowskie, w którym miało miejsce naruszenie” zawartego w art. 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.
- 44 Rozpatrując wniosek o dokonanie wykładni art. 93 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94, Trybunał wyraził pogląd, że łącznik jurysdykcyjny wyrażony przez to sformułowanie odnosi się do czynnego zachowania sprawcy zarzucanego naruszenia (wyrok z dnia 5 czerwca 2014 r., Coty Germany, C-360/12, EU:C:2014:1318, pkt 34).
- 45 Trybunał wywnioskował z tego, że w wypadku sprzedaży i dostawy towaru podrobionego dokonywanych na terytorium jednego państwa członkowskiego, którego odsprzedaż przez nabywcę następuje na terytorium innego państwa członkowskiego, na którym pierwotny sprzedawca nie działał, wskazany łącznik nie pozwala na uznanie jurysdykcji sądu właściwego w sprawach unijnych znaków towarowych tego ostatniego państwa członkowskiego do rozpoznania powództwa o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego skierowanego przeciwko pierwotnemu sprzedawcy. Taka jurysdykcja byłaby oparta na skutku naruszenia popełnionego przez pierwotnego sprzedawcę, a nie na bezprawnym działaniu, które jest mu zarzucane, co stałoby w sprzeczności ze sformułowaniem „państwo członkowskie, w którym miało miejsce naruszenie” (zob. podobnie wyrok z dnia 5 czerwca 2014 r., Coty Germany, C-360/12, EU:C:2014:1318, pkt 34, 37, 38).
- 46 Zgodnie z tym orzecnictwem i okolicznościami przypomnianymi w pkt 40–42 niniejszego wyroku sąd właściwy w sprawach unijnych znaków towarowych, do którego wniesiono powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego na podstawie art. 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, musi – badając swoją jurysdykcję do orzekania w przedmiocie istnienia naruszenia na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę – upewnić się, że czyny zarzucane pozwanemu zostały popełnione na tym terytorium.
- 47 Jeżeli czyny zarzucane pozwanemu polegają na reklamowaniu i oferowaniu do sprzedaży drogą elektroniczną towarów oznaczonych oznaczeniem identycznym z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobnym bez zgody właściciela tego znaku, należy, jak wynika z pkt 63 wyroku z dnia 12 lipca 2011 r., L’Oréal i in. (C-324/09, EU:C:2011:474), uznać, że czyny, o których mowa w art. 9 ust. 2 lit. b) i d) rozporządzenia nr 207/2009, zostały popełnione na terytorium, na którym znajdują się konsumenci lub profesjonaliści będący adresatami tych reklam lub ofert sprzedaży, bez względu na fakt, że pozwany

ma siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego, że serwer serwisu internetowego, z którego korzysta, znajduje się na terytorium innego państwa członkowskiego, czy też że reklamowane lub oferowane towary znajdują się na terytorium innego państwa członkowskiego.

- 48 Jak bowiem wynika z tego samego punktu tego wyroku, należy uniknąć sytuacji, w której osoba trzecia, która decyduje o skierowaniu reklam i ofert sprzedaży do konsumentów Unii, używając oznaczenia identycznego z unijnym znakiem towarowym lub podobnego do niego w odniesieniu do towarów identycznych z tymi, dla których ten znak towarowy został zarejestrowany, lub towarów podobnych do nich, mogłaby zostać wyłączona z zakresu stosowania art. 9 rozporządzenia nr 207/2009, z naruszeniem skuteczności (*effet utile*) tego przepisu, wskutek powołania się na okoliczność, że owe reklamy i oferty zostały umieszczone w Internecie poza terytorium Unii.
- 49 Podążając analogicznym tokiem myślenia, należy uniknąć sytuacji, gdy osoba trzecia, która używa oznaczenia identycznego z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobnego bez zgody właściciela tego znaku w odniesieniu do towarów identycznych z tymi, dla których ten znak jest zarejestrowany, lub podobnych do nich, mogłaby sprzeciwić się zastosowaniu art. 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, z naruszeniem skuteczności (*effet utile*) tego przepisu, wskutek powołania się na miejsce udostępnienia przez nią w Internecie swoich reklam i ofert w celu wyłączenia jurysdykcji sądów innych niż sądy tego miejsca i miejsca jej siedziby.
- 50 Gdyby sformułowanie „państwo członkowskie, w którym miało miejsce naruszenie” zawarte w art. 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, należało interpretować w ten sposób, że odnosi się ono do państwa członkowskiego, na którego terytorium autor tych czynności handlowych utworzył swoją stronę internetową i rozpoczął wyświetlanie swoich reklam i ofert sprzedaży, wystarczyłoby, aby osoby dopuszczające się naruszeń mające siedzibę na terytorium Unii, prowadzące działalność w formie elektronicznej i pragnące pozbawić właścicieli podrobionych unijnych znaków towarowych możliwości korzystania z alternatywnej jurysdykcji, połączyły terytorium, na którym umieściły dane treści w Internecie, z terytorium, na którym mieści się ich siedziba. W ten sposób wspomniany art. 97 ust. 5, w przypadku gdy reklamy i oferty są kierowane do konsumentów z innych państw członkowskich, utraciłby jakikolwiek alternatywny charakter w stosunku do przepisu jurysdykcyjnego zawartego w ust. 1 tego artykułu.
- 51 Interpretowanie sformułowania „państwo członkowskie, w którym miało miejsce naruszenie” w ten sposób, że dotyczy ono miejsca, w którym pozwany podjął decyzje i skorzystał ze środków technicznych w celu rozpoczęcia wyświetlania treści w Internecie, jest nieodpowiednie tym bardziej, że w wielu wypadkach ustalenie przez powoda tego miejsca może okazać się wyjątkowo trudne, a wręcz niemożliwe. W przeciwieństwie bowiem do sytuacji, w których spór jest już zawisły przed sądem, przed wniesieniem powództwa właściciel unijnego znaku towarowego znajduje się w sytuacji, w której nie ma możliwości zmuszenia pozwanego do ujawnienia tego miejsca, ponieważ żaden sąd nie prowadzi na tym etapie postępowania.
- 52 W celu zachowania skuteczności (*effet utile*) alternatywnej jurysdykcji ustanowionej przez prawodawcę Unii konieczne jest, w myśl orzecznictwa, zgodnie z którym wykładni treści przepisu prawa Unii niezawierającego wyraźnego odesłania do prawa państw członkowskich należy, dla określenia jego znaczenia i zakresu, dokonywać z uwzględnieniem kontekstu tego przepisu i celów realizowanych przez uregulowanie, którego ów przepis stanowi część (zob. w szczególności wyroki: z dnia 3 września 2014 r., Deckmyn i Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, pkt 14; a także z dnia 18 maja 2017 r., Hummel Holding, C-617/15, EU:C:2017:390, pkt 22), sformułowanie „państwo członkowskie, w którym miało miejsce naruszenie” należy interpretować zgodnie z innymi przepisami rozporządzenia nr 207/2009 dotyczącymi naruszenia.
- 53 Wśród tych przepisów znajduje się w szczególności art. 9 tego rozporządzenia wymieniający naruszenia, którym właściciel unijnego znaku towarowego może się sprzeciwić.

- 54 Wyrażenie „naruszenie” należy wobec tego rozumieć jako odnoszące się do czynów, o których mowa w tym art. 9, a które powód zarzuca pozwanemu, takich jak w niniejszym wypadku czyny, o których mowa w ust. 2 lit. b) i d) tego artykułu, polegające na reklamowaniu i oferowaniu do sprzedaży pod oznaczeniem identycznym z rozpatrywanym znakiem towarowym, przy czym należy uznać, że czyny te są „popelniane” na terytorium, na którym nadano im ich charakter reklamowy bądź charakter oferty sprzedaży, co oznacza rzeczywiste udostępnienie treści handlowej konsumentom i profesjonalistom, do których jest kierowana. Kwestia, czy owe reklamy i oferty doprowadziły później do nabycia towarów pozwanego, jest natomiast bez znaczenia.
- 55 Z zastrzeżeniem weryfikacji tego stwierdzenia przez sąd odsyłający, z akt sprawy, którymi dysponuje Trybunał, oraz z zadanego pytania wynika, że powództwo o naruszenie wytoczone przed tym sądem przez powodów w postępowaniu głównym dotyczy reklam i ofert sprzedaży, które pozwani umieścili na stronie internetowej oraz w portalach społecznościowych, tylko w zakresie, w jakim owe reklamy i oferty były skierowane do konsumentów lub profesjonalistów w Zjednoczonym Królestwie.
- 56 A więc w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, chociaż z treści prezentowanych na przedmiotowych stronach internetowych i w przedmiotowych portalach społecznościowych, które przedstawili powodowie w postępowaniu głównym, wynika, że reklamy i oferty sprzedaży były skierowane do konsumentów lub profesjonalistów znajdujących się w Zjednoczonym Królestwie i były dla nich w pełni dostępne, kwestią, którą musi zbadać sąd odsyłający zwłaszcza w zależności od dokładnych informacji zawartych na tej stronie i w tych portalach dotyczących obszarów geograficznych, na które możliwe są dostawy przedmiotowych towarów (wyrok z dnia 12 lipca 2011 r., L’Oréal i in., C-324/09, EU:C:2011:474, pkt 64, 65), jest to, czy owi powodowie mają możliwość wytoczenia, na podstawie art. 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, powództwa o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego przed sądem Zjednoczonego Królestwa w celu stwierdzenia naruszenia unijnego znaku towarowego w tym państwie członkowskim.
- 57 Wykładnia ta znajduje potwierdzenie w okoliczności, że sądy właściwe w sprawach unijnych znaków towarowych państwa członkowskiego miejsca zamieszkania konsumentów lub siedziby profesjonalistów będących adresatami takich reklam i takich ofert sprzedaży, mogą najlepiej ocenić, czy doszło do zarzucanego naruszenia. W pkt 28 i 29 wyroku z dnia 19 kwietnia 2012 r., Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220), Trybunał wziął już pod uwagę ten element bliskości, dokonując wykładni wyrażenia „miejsce, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę”, zawartego w art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001, w ten sposób, że właściciel krajowego znaku towarowego może wnieść powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego przed sądami państwa członkowskiego, w którym krajowy znak towarowy jest zarejestrowany, ponieważ sądy te, w świetle kryteriów oceny dotyczących naruszenia ustanowionych w wyrokach z dnia 23 marca 2010 r., Google France i Google (od C-236/08 do C-238/08, EU:C:2010:159), a także z dnia 12 lipca 2011 r., L’Oréal i in. (C-324/09, EU:C:2011:474), mogą najlepiej ocenić, czy doszło do naruszenia znaku towarowego. Sąd właściwy dla miejsca, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę, jest w najlepszej sytuacji, by wydać rozstrzygnięcie w sprawie, ze względu na bliskość w stosunku do przedmiotu sporu i łatwość przeprowadzenia postępowania dowodowego (wyrok z dnia 17 października 2017 r., Bolagsupplysningen i Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 58 Artykuł 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, jako *lex specialis* w stosunku do powództw o stwierdzenie naruszenia praw do unijnych znaków towarowych, należy niewątpliwie interpretować w sposób autonomiczny w stosunku do wykładni art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 dokonanej przez Trybunał w odniesieniu do powództw o naruszenie krajowych znaków towarowych (wyrok z dnia 5 czerwca 2014 r., Coty Germany, C-360/12, EU:C:2014:1318, pkt 31). Niemniej jednak wykładnia określeń „państwo członkowskie, w którym miało miejsce naruszenie”, oraz „miejsce, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę”, zawartych w tych przepisach, powinna wykazywać pewną spójność w celu maksymalnego ograniczenia, zgodnie z celem określonym w motywie 17 rozporządzenia nr 207/2009, przypadków zawisłości sporu wynikającej z wytaczania powództw

w różnych państwach członkowskich, dotyczących tych samych stron i tego samego obszaru, jednego na podstawie unijnego znaku towarowego, a drugiego na podstawie równoległych krajowych znaków towarowych (zob. podobnie wyrok z dnia 19 października 2017 r., Merck, C-231/16, EU:C:2017:771, pkt 30–32).

- 59 O ile bowiem przepis jurysdykcyjny zawarty w art. 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że w odróżnieniu od art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 nie pozwala on właścicielom unijnych znaków towarowych na wniesienie powództwa o naruszenie do sądów państwa członkowskiego, na którego terytorium chcą oni stwierdzić naruszenie, o tyle owi właściciele mogą wszcząć powództwo o naruszenie unijnego znaku towarowego oraz równoległych krajowych znaków towarowych przed sądami różnych państw członkowskich. Mechanizm przewidziany w art. 109 rozporządzenia nr 207/2009 dla rozstrzygnięcia kwestii zawisłości sporu mógłby, wskutek tego rozbieżnego rozwiązania przewidzianego w art. 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 125 ust. 5 rozporządzenia 2017/1001) i w art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 (obecnie art. 7 pkt 2 rozporządzenia nr 1215/2012), być używany nader często, co stałoby w sprzeczności z realizowanym przez te rozporządzenia celem polegającym na ograniczaniu przypadków zawisłości sporu.
- 60 Należy wreszcie zauważyć, że interpretacji przedstawionej w niniejszym wyroku nie podważa wykładnia wynikająca z wyroku z dnia 27 września 2017 r., Nintendo (C-24/16 i C-25/16, EU:C:2017:724), do którego sąd odsyłający odwołał się w kontekście opisanym w pkt 31 niniejszego wyroku.
- 61 W pkt 108 i 111 wyroku z dnia 27 września 2017 r., Nintendo (C-24/16 i C-25/16, EU:C:2017:724), Trybunał dokonał wykładni sformułowania „prawo państwa, w którym [zarzucane] naruszenie [prawa własności intelektualnej] miało miejsce”, zawartego w rozporządzeniu nr 864/2007, w ten sposób, że dotyczy ono prawa państwa, gdzie zostało lub może zostać dokonane pierwotne działanie stanowiące naruszenie, leżące u źródła zarzucanego zachowania, przy czym tym pierwotnym działaniem, w kontekście handlu elektronicznego, jest proces umieszczenia oferty sprzedaży w Internecie.
- 62 Tymczasem pojęcia te, zawarte w art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 864/2007, mają cel, który zasadniczo różni się od celów art. 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 i art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001.
- 63 Artykuł 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 przewiduje alternatywną jurysdykcję i ma na celu, jak wskazano w pkt 42 niniejszego wyroku, umożliwienie właścicielowi unijnego znaku towarowego wytoczenia jednego lub większej liczby powództw, z których każde konkretnie dotyczy czynów stanowiących naruszenie, popełnionych na terytorium tylko jednego państwa członkowskiego. Natomiast art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 864/2007 nie dotyczy ustalenia jurysdykcji, lecz kwestii, w jaki sposób w przypadku zobowiązania pozaumownego wynikającego z naruszenia jednolitego prawa własności intelektualnej należy określić prawo właściwe dla wszelkich kwestii niepodlegających odpowiedniemu aktowi prawa Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 27 września 2017 r., Nintendo, C-24/16 i C-25/16, EU:C:2017:724, pkt 91).
- 64 To ustalenie prawa właściwego może okazać się konieczne, w przypadku gdy powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego wniesione do sądu właściwego do orzekania w przedmiocie naruszeń popełnionych na terytorium któregośkolwiek państwa członkowskiego dotyczy różnych działań stanowiących naruszenie, popełnionych w różnych państwach członkowskich. W takim wypadku konieczne jest, po to, by sąd rozpoznający powództwo nie musiał stosować wielu praw, wskazanie jednego tylko z tych działań, a mianowicie pierwotnego działania stanowiącego naruszenie, jako działania określającego prawo właściwe w sporze (wyrok z dnia 27 września 2017 r., Nintendo, C-24/16 i C-25/16, EU:C:2017:724, pkt 103, 104). Konieczność zagwarantowania stosowania jednego prawa nie istnieje w kontekście przepisów jurysdykcyjnych, takich jak przepisy zawarte w rozporządzeniu nr 44/2001 i rozporządzeniu nr 207/2009, które przewidują kilka możliwych jurysdykcji.

- ⁶⁵ W świetle wszystkich powyższych rozważań na zadane pytanie należy udzielić następującej odpowiedzi: art. 97 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że właściciel unijnego znaku towarowego, który uważa się za poszkodowanego wskutek używania przez osobę trzecią oznaczenia identycznego z tym znakiem towarowym w reklamach i ofertach sprzedaży zamieszczonych w Internecie, w odniesieniu do towarów identycznych z tymi, dla których wspomniany znak towarowy został zarejestrowany, lub do nich podobnych, może wnieść powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego przeciwko tej osobie trzeciej do sądu właściwego w sprawach unijnych znaków towarowych państwa członkowskiego, na którego terytorium znajdują się konsumenci i profesjonaliści będący adresatami tych reklam lub ofert sprzedaży, bez względu na fakt, że wspomniana osoba trzecia podjęła decyzje i działania prowadzące do wyświetlenia tych reklam i ofert sprzedaży w innym państwie członkowskim.

W przedmiocie kosztów

- ⁶⁶ Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 97 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że właściciel unijnego znaku towarowego, który uważa się za poszkodowanego wskutek używania przez osobę trzecią oznaczenia identycznego z tym znakiem towarowym w reklamach i ofertach sprzedaży zamieszczonych w Internecie, w odniesieniu do towarów identycznych z tymi, dla których wspomniany znak towarowy został zarejestrowany, lub do nich podobnych, może wnieść powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego przeciwko tej osobie trzeciej do sądu właściwego w sprawach unijnych znaków towarowych państwa członkowskiego, na którego terytorium znajdują się konsumenci i profesjonaliści będący adresatami tych reklam lub ofert sprzedaży, bez względu na fakt, że wspomniana osoba trzecia podjęła decyzje i działania prowadzące do wyświetlenia tych reklam i ofert sprzedaży w innym państwie członkowskim.

Podpisy